

INSTRUKCJA

Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 12 czerwca 1931 r.

wydana w porozumieniu z Ministrami: Komunikacji, Spraw Wojskowych oraz Spraw Wewnętrznych

o budowie i utrzymywaniu linii telegraficznych i telefonicznych oraz budowie anten w pobliżu lotnisk.

Na podstawie art. 1, 8, 9 i 10 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o pocście, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 12, poz. 57) oraz art. 23, 24 i 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 294) zarządza się co następuje:

§ 1.

Przy budowie i utrzymywaniu we własnym zarządzie napowietrznych linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten w pobliżu lotnisk państwowych i lotnisk prywatnych użytku publicznego, jak również przy udzielaniu lub odnawianiu koncesyj na budowę wymienionych linii, względnie przy udzielaniu lub odnawianiu koncesyj na zakładanie i eksploatację radiostacji nadawczych, bądź też przy udzielaniu lub odnawianiu zezwoleń na posiadanie i używanie radiostacji odbiorczych, — należy przestrzegać zasad, wyszczególnionych w niniejszej instrukcji.

§ 2.

Nie należy budować i utrzymywać we własnym zarządzie, ani też udzielać koncesyj na budowanie i utrzymywanie napowietrznych linii telegraficznych i telefonicznych, jak również w koncesjach lub zezwoleniach wydawanych na za-

kładanie, utrzymywanie i eksploataowanie stacji radiotelegraficznych i radiotelefonicznych, zarówno nadawczych jak i odbiorczych, nie należy zezwalać na budowanie słupów antenowych w pobliżu lotnisk w promieniu — licząc od środka lotniska:

- a) 950 metrów dla lotnisk pierwszej kategorii,
- b) 650 metrów dla lotnisk drugiej kategorii,
- c) 400 metrów dla lotnisk pozostałych.

Poza obrębem, oznaczonym w ustępie poprzednim, w odległości 500 metrów od granicy tego obrębu, budowa i utrzymywanie napowietrznych linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten o wysokości ponad 6 metrów mogą mieć miejsce jedynie tylko z każdorazową zgodą władz żeglugi powietrznej, lub organów tych władz.

§ 3.

Linie telegraficzne i telefoniczne, które muszą być prowadzone w odległościach mniejszych, niż podane w § 2, winny być prowadzone jako linie kablowe podziemne.

§ 4.

W wypadkach wyjątkowych linie telegraficzne i telefoniczne oraz anteny mogą być dopuszczone w odległościach mniejszych od podanych w § 2, za każdorazową zgodą władz żeglugi powietrznej lub organów tych władz, z tem jednak zastrzeżeniem, że:

a) linie telegraficzne i telefoniczne winny podchodzić prostopadłe do granic lotniska wzdłuż naturalnych przeszkód, (np. drzew, domów, hangarów i t. p.) przyczem:

a') wysokość słupów tych linii nie powinna przekraczać wysokości naturalnych przeszkód, a') odległość między temi liniami, a ich naturalnymi osłonami nie powinna przekraczać 20 metrów;

b) anteny powinny być umieszczane w ten sposób, aby nie przedstawiały żadnych przeszkód dla żeglugi powietrznej na danem lotnisku.

§ 5.

Napowietrzne linie telegraficzne i telefoniczne w żadnym wypadku nie mogą przechodzić przez strefę t. zw. wolnych przelotów i mają podchodzić do lotniska tylko z tyłu zabudowanych przestrzeni.

Analogiczne ograniczenia stosuje się do anten.

§ 6.

Istniejące już lub będące w budowie w pobliżu lotnisk linie telegraficzne i telefoniczne oraz anteny, będące w zarządzie władz, względnie przedsiębiorstw państwowych, a nie odpowiadające w chwili wejścia w życie niniejszej instrukcji postanowieniom §§ 2 — 5, powinny być na żądanie władz żeglugi powietrznej z tych miejsc usunięte w drodze porozumienia zainteresowanych władz, względnie organów tych władz na koszt Skarbu Państwa z budżetu tego ministerstwa, które użytkuje dane lotnisko:

a) na odległości i miejsca, przewidziane w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji,

b) na odległości i miejsca, przekraczające lub zmieniające ograniczenia, przewidziane w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, o ile władze żeglugi powietrznej oświadczą, że ze względów konfiguracji lotniska, jego wymiarów, gęstości ruchu względnie bezpieczeństwa publicznego, przeniesienie w obrębie wymienionych ograniczeń nie jest dostateczne.

§ 7.

O ile chodzi o istniejące lub będące w budowie linie telegraficzne i telefoniczne oraz anteny, zbudowane na podstawie koncesyj lub zezwoleń, udzielonych przez Ministerstwo Poczty i Telegrafów, względnie linie telegraficzne i telefoniczne, zbudowane bez koncesji na podstawie art. 10 punkty a) i b) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o pocście, telegrafii i telefonii, które nie odpowiadają warunkom §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, to władze żeglugi powietrznej, mające zamiar przeniesić te linie lub anteny, powinny przedewszyst-

1) dążyć do polubownego załatwienia z właścicielami tych linii lub anten przeniesienia ich na odległości, przewidziane w §§ 2 — 5 niniejszej in-

strukcji lub w razie potrzeby poza obręb tych odległości, przyczem wspomniani właściciele powinni być w czasie pertraktacji polubownych powiadomieni przez władze żeglugi powietrznej, że w razie niedojścia pertraktacji polubownych do skutku, władze żeglugi powietrznej skorzystają z postanowień art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym;

2) w razie niedojścia do skutku pertraktacji polubownych wyjednać trybem ustawowym ograniczenia, przewidziane w powołanym wyżej art. 23 prawa lotniczego, następnie dopiero zarządzić usunięcie tych linii lub anten:

a) na odległości i miejsca, przewidziane w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, względnie

b) poza obręb, przekraczający odległości, przewidziane w §§ 2 — 5, o ile co do tego zostało osiągnięte porozumienie władz żeglugi powietrznej z właścicielami tych linii lub anten.

Koszty przeniesienia w tych wypadkach ponosi Skarb Państwa, a zostaną one pokryte z budżetu tego ministerstwa, które użytkuje dane lotnisko.

§ 8.

Jeżeli dane lotnisko, będące lotniskiem użytku publicznego, nie stanowi własności Skarbu Państwa i nie jest użytkowane przez władze żeglugi powietrznej, to przeniesienie linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten może się odbywać za pośrednictwem władz żeglugi powietrznej, wyłącznie tylko na żądanie właściciela lotniska i na jego koszt, według zasad, przewidzianych w §§ 6 i 7 niniejszej instrukcji.

§ 9.

Przy zakładaniu nowych linii telegraficznych i telefonicznych oraz budowie nowych anten:

1) w odniesieniu do linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten, budowanych przez władze względnie przedsiębiorstwa państwowe, ograniczenia, przewidziane w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, mogą być rozszerzone w drodze porozumienia zainteresowanych władz, o ile władze żeglugi powietrznej oświadczą, że ze względów konfiguracji lotniska, jego wymiarów, gęstości ruchu względnie bezpieczeństwa publicznego, rozszerzenie takie jest konieczne;

2) w odniesieniu do linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten radiostacji, budowanych i utrzymywanych na podstawie koncesji lub zezwoleń Ministerstwa Poczty i Telegrafów, Ministerstwo Poczty i Telegrafów przy udzielaniu koncesji powinno zażądać planów budowy tych linii, względnie radiostacji, z uwzględnieniem ogólnych planów sytuacyjnych lotnisk, któreby się znalazły w bezpośrednim sąsiedztwie projektowanych linii lub anten.

Plany te w ciągu 6-ciu tygodni winny być opinowane przez władze żeglugi powietrznej.

W wypadku, gdy władze żeglugi powietrznej w nadesłanej opinii będą żądały, że względów, wymienionych w punkcie 1, rozszerzenia ograniczeń, przewidzianych w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, Ministerstwo Poczty i Telegrafów w wydawanych koncesjach względnie zezwoleniach powinno zastrzec wyraźnie ograniczenia, żądane przez władze żeglugi powietrznej;

3) w odniesieniu do linii telegraficznych i telefonicznych, budowanych bez koncesji na podstawie art. 10 punkt a) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o pocście, telegrafii i telefonii, Dyrekcje Poczty i Telegrafów powinny niezwłocznie po otrzymaniu doniesienia o zamierzonej budowie wraz z planami gruntu i budowy linii, o ile z przedstawionych planów będzie widoczne, że zamierzone linie telegraficzne i telefoniczne będą przechodziły w pobliżu lotnisk użytku publicznego w odległościach, wskazanych w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, zawiadomić władze żeglugi powietrznej lub organa tych władz celem ewentualnego uzyskania przez te władze lub organa ograniczeń, przewidzianych w art. 23 prawa lotniczego z dnia 14 marca 1928 r., oraz zawiadomić właścicieli tych linii o ograniczeniach, jakie władze żeglugi powietrznej mogą uzyskać w odniesieniu do tych właścicieli na mocy wspomnianego wyżej artykułu prawa lotniczego, jak również o sposobie ich postępowania w celu uniknięcia przymusowe-

go przeniesienia budowanych przez nich linii na odległości, przewidziane w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, po wybudowaniu tych linii.

§ 10.

W razie stwierdzenia, że właściciele linii telegraficznych i telefonicznych lub anten wybudowali te linie lub anteny w pobliżu lotniska wbrew zastrzeżeniom § 9 punkt 2) instrukcji, zawartym w koncesji względnie zezwoleniu, władze koncesjonujące winny wezwać tych właścicieli o usunięcie, względnie przeniesienie linii telegraficznych i telefonicznych lub anten pod rygorem cofnięcia koncesji i pociągania strat i szkód.

W razie stwierdzenia, że budowa linii telegraficznych i telefonicznych lub anten skuteczniona została z pominięciem zasad §§ 2 — 5 wskutek przeoczenia władz koncesjonujących, należy dążyć w drodze polubownej do usunięcia względnie przeniesienia odnośnych linii lub anten na odległości, wskazane w §§ 2 — 5, przyczem koszty tego usunięcia, względnie przeniesienia ponosi Skarb Państwa i zarachowane zostają na budżet tej władzy, która dopuściła się tego przeoczenia. W razie niedościa do porozumienia z właścicielami tych linii mają zastosowanie postanowienia art. 23 prawa lotniczego.

W razie stwierdzenia, że władze względnie przedsiębiorstwa państwowe wybudowały we własnym zarządzie linie telegraficzne lub telefoniczne względnie anteny w pobliżu lotnisk użytku publicznego wbrew postanowieniom §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, władze żeglugi powietrznej są uprawnione żądać od odnośnych władz lub przedsiębiorstw przesunięcia na ich koszt linii telegraficznych lub telefonicznych względnie anten na odległości wskazane w §§ 2 — 5 niniejszej instrukcji, lub za obręb tych odległości, o ile władze żeglugi powietrznej potrzebę tego uzasadnią w sposób, przewidziany w § 9 punkt 1) niniejszej instrukcji.

Postanowienia ustępów poprzednich nie mają zastosowania w tych wypadkach, gdy linie telegraficzne i telefoniczne lub anteny zostały wybudowane albo też budowa ich została rozpoczęta przed zatwierdzeniem przez władze żeglugi powietrznej danego terenu jako terenu przeznaczanego pod budowę lotniska.

Ministerstwo Komunikacji (Wydział Lotnictwa Cywilnego) przy udzielaniu zezwoleń na zakładanie i eksploatację lotnisk prywatnych użytku publicznego powinno nakładać na właścicieli tych lotnisk obowiązek przenoszenia na koszt wymienionych właścicieli linii telegraficznych i telefonicznych względnie anten w sposób, określony w §§ 2 — 5, przyczem przenoszenie to winno się odbywać według zasad, ustalonych w § 8 niniejszej instrukcji.

§ 11.

Postanowienia §§ 2 — 10 wyżej nie dotyczą lotnisk użytku prywatnego.

§ 12.

Należy przestrzegać, aby napowietrzne linie telegraficzne i telefoniczne w pasie 10 km. od granic lotniska były w miarę możliwości maskowane drzewami, domami i t. p.

Władze żeglugi powietrznej lub organa tych władz mogą zarządzić w odniesieniu do linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten pozostałych w zarządzie władz względnie przedsiębiorstw państwowych:

- aby w obrębie 10 km. od granic lotnisk, wskazanych przez te władze, wszystkie niezamaskowane słupy były malowane w białoczerwone pasy o szerokości 1 metra, oraz
- aby w pasie 2 km. od granic lotnisk, wskazanych przez te władze, wszystkie niezamaskowane słupy były zaopatrzone w czerwone lub białoczerwone lampy, przyczem należy dążyć do oświetlania tych słupów w ten sposób, aby w razie potrzeby lampy te mogły być zapalone i gaszone możliwie najszybciej.

Analogicznie do postanowień ustępu poprzedniego słupy antenowe radiostacji w pasie dziesięciu kilometrów od granic lotnisk winny być malowane i zaopatrzone w czerwone lampy, w połączeniu z lampami białymi, oświetlającymi słupy antenowe. O ile słupy antenowe przekraczają 10 metrów wysokości, ilość lamp czerwonych winna być zwiększona i rozrzucona wzdłuż słupa.

W odniesieniu do linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten prywatnych należy dążyć, aby zarządzenia władz żeglugi powietrznej, przewidziane w ustępach 2 i 3 niniejszego paragrafu, mogły być skutecznie przedewszystkiem w drodze polubownego porozumienia z właścicielami tych linii lub anten, a następnie dopiero, w razie niemożności dojścia do porozumienia, w drodze przymusowego zarządzenia wydanego na podstawie art. 25 prawa lotniczego, które to zarządzenie winno się opierać na wynikach postępowania, przewidzianego rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 26 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 1, poz. 7).

W odniesieniu do lotnisk użytku publicznego, nie będących własnością Skarbu Państwa i nie użytkowanych przez władze żeglugi powietrznej, zarządzenia, przewidziane w ustępach 2, 3 i 4 ni-

niejszego paragrafu, mogą być wydawane przez władze żeglugi powietrznej również na uzasadnione żądanie właścicieli tych lotnisk.

§ 13.

Ministerstwo Komunikacji, udzielając zezwoleń na zakładanie i eksploatację lotnisk, powinno w zezwoleniach, wydawanych właścicielom tych lotnisk, wyraźnie nałożyć na nich obowiązek, iż w razie zarządzenia Ministerstwa Komunikacji wymalują i oświetlą słupy na swój koszt w granicach, przewidzianych w § 12 niniejszej instrukcji.

Ministerstwo Poczty i Telegrafów przy udzielaniu lub odnawianiu koncesji na budowę i utrzymywanie linii telegraficznych i telefonicznych, względnie przy udzielaniu lub odnawianiu koncesji lub zezwoleń na budowę, zakładanie i utrzymywanie radiostacji nadwzajemnych i odbiorczych albo też Dyrekcje Poczty i Telegrafów w analogicznych wypadkach powinny w koncesjach względnie zezwoleniach, wydawanych lub odnawianych przez te władze, wyraźnie zaznaczyć, że w razie zarządzenia przez władze żeglugi powietrznej malowania i oświetlania słupów w granicach, przewidzianych w § 12 niniejszej instrukcji, właściciele tych linii, względnie anten nie mają prawa sprzeciwiać się takiemu malowaniu i oświetlaniu.

W odniesieniu do linii telegraficznych i telefonicznych, które będą budowane bez koncesji na podstawie art. 10 punkty a) i b) ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii, mają zastosowanie postanowienia ustępu 4 § 12.

§ 14.

Koszta malowania i oświetlania słupów:

- 1) w pobliżu lotnisk państwowych, względnie lotnisk użytkowanych przez władze państwowe będą ponoszone przez Skarb Państwa z budżetu tej władzy żeglugi powietrznej, która użytkuje dane lotnisko;

- 2) w pobliżu istniejących lotnisk użytku publicznego, nie będących lotniskami państwowymi i nie użytkowanych przez władze państwowe:

- a) w wypadkach, przewidzianych w § 12 ustęp ostatni względnie w § 13 ust. 1 niniejszej instrukcji, będą ponoszone przez właścicieli tych lotnisk,
- b) we wszystkich pozostałych wypadkach, t. j. jeżeli malowanie i oświetlenie jest nakazane przez władze żeglugi powietrznej, będą ponoszone przez właściciela lotnisk wyłącznie tylko w wypadkach oświetlania słupów o wysokości ponad 20 metrów, znajdujących się w odległości do jednego kilometra od granic lotniska oraz oświetlania anten w odległości do 10 kilometrów od granic lotniska; w pozostałych wypadkach malowania i oświetlania — będą ponoszone przez Skarb Państwa z budżetu tej władzy żeglugi powietrznej, która nakazała malowanie i oświetlenie z zachowaniem postanowień § 12 i 13 ustęp ostatni niniejszej instrukcji.

§ 15.

Przed rozpoczęciem w pobliżu lotnisk robót, związanych z przeniesieniem istniejących lub budową nowych linii telegraficznych i telefonicznych, względnie anten Zarządy Techniczne Telegrafów i Telefonów Ministerstwa Poczty i Telegrafów, względnie inne urzędy władz lub przedsiębiorstw państwowych, którym w myśl art. 9 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii przysługuje prawo zakładania i używania oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych względnie radiostacji, potrzebnych dla własnych celów, — powinny uzgadniać plany tych robót z odnośnymi organami władz żeglugi powietrznej.

Organami temi są:

- a) w obrębie i w pobliżu lotnisk wojskowych — komendanci portów tych lotnisk,
- b) w obrębie i w pobliżu lotnisk cywilnych użytku publicznego — zawiadowcy portów lotniczych, ustanowieni przez Ministerstwo Komunikacji.

Jeżeli na danym lotnisku cywilnym użytku publicznego nie urzęduje ustanowiony przez Ministerstwo Komunikacji zawiadowca portu, wtedy plany robót winny być przesyłane do uzgodnienia z Ministerstwem Komunikacji (Wydział Lotnictwa Cywilnego).

W wypadku, gdy dane lotnisko jest lotniskiem wspólnym, wtedy uzgadnianie planów robót winno się odbywać:

- a) jeżeli na danym lotnisku urzęduje jednocześnie komendant portu wojskowego tego lotniska i zawiadowca portu cywilnego, wtedy uzgadnianie planów robót winno się odbywać z obydwoma temi organami, przyczem organa te muszą działać we wspólnym porozumieniu,
- b) jeżeli na danym lotnisku urzęduje tylko komendant portu wojskowego, wystarczy uzgodnienie tylko z nim.

§ 16.

W wypadkach przewidzianych w art. 8 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii, o ile budowane linie względnie anteny będą przechodzić w pobliżu lotniska, koncesjonariusz nie może przystąpić do budowy linii względnie anten, o ile nie uzgodni planów robót z władzami żeglugi powietrznej względnie organami

tych władz zgodnie z postanowieniami § 15 niniejszej instrukcji.

Postanowienie powyższe winno być umieszczone we wszystkich koncesjach i zezwoleniach, wydawanych lub odnawianych przez Ministerstwo Poczty i Telegrafów na podstawie art. 8 wyżej polowanej ustawy.

§ 17.

Władzami żeglugi powietrznej w porozumieniu niniejszej instrukcji są:

a) w odniesieniu do lotnisk wojskowych — Ministerstwo Spraw Wojskowych (Departament Aeronautyki),

b) w odniesieniu do lotnisk cywilnych — Ministerstwo Komunikacji (Wydział Lotnictwa Cywilnego),

c) w odniesieniu do lotnisk wspólnych — obydwie wspomniane w punktach a) i b) władze, działające we wspólnym porozumieniu.

Władze te w porozumieniu z Ministerstwem Poczty i Telegrafów wykonują ogólny nadzór nad rozmieszczeniem linii telegraficznych i telefonicznych oraz anten w obrębie i w pobliżu lotnisk, jak również rozstrzygają w wypadkach spornych w porozumieniu z zainteresowanymi ministerstwami, sprawy dotyczące budowy nowych i przenoszenia istniejących linii lub anten, które nie mogły być uzgodnione przez władze niższych instancji.

§ 18.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczty i Telegrafów

(—) Boerner.

Minister Komunikacji

(—) Kühn.

Minister Spraw Wojskowych

(—) J. Piłsudski.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) Sławoj-Skłodkowski.